

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ประเพณีชาวพุทธ เวล่านักฆตฺตฤกษ์เขาต้องทำบุญกุศลของเขา จะงานใดก็แล้วแต่นิมนัตต์
พระไปฉันที่บ้าน ไปฉันที่บ้านเพื่อทำบุญกุศล ทำบุญกุศลเพราะ เพราะเราเกิดจากบุญ เวลาเกิด
เกิดจากพ่อจากแม่ นี่เราเกิดจากเวรจากกรรมนะ ถ้ามีพ่อแม่ คุณิเวลาคนร่ำคนรวยหาลูกได้ยาก
คนทุกข์คนจนลูกมหาศาลเลย จิตคนสร้างบุญกุศลมันน้อย ใจมันถึงได้เกิดระดับนี้ แต่ แต่ก็ได้เกิด
เป็นมนุษย์ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกการเกิดเป็นมนุษย์นี้เป็นอริยทรัพย์นะ การ
เกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ คนเราไม่ใช่ดีเพราะการเกิด ดีเพราะการกระทำ จะทุกข์จนเจ็บใจ
ถ้าเราขยันหมั่นเพียรของเรา เรามีสติปัญญาของเรา เราจะเป็นคนดีของเรา

คนดีนะ คุณิเวลาทองกันเบ้า ทองกันเบ้า เวลาทองคำทุกคนก็อยากได้ เวลาเขาทำทองคำ
เขาเผาเขาเอามาหลอมของเขา ถ้ามันอยู่ที่กันเบ้า มันอยู่ที่เศษทอง นี่มันไม่มีประโยชน์ มันทำสิ่ง
ใดไม่ได้ แต่ก็ต้องการทองๆ นะ ทองคำมีราคา ทองคำมาทำเป็นเครื่องประดับแล้วจะมีความ
สวยงามมาก นี่ความสวยงามมากเขาก็ปรารถนาสิ่งนั้นกัน ปรารถนาสิ่งนั้นกัน แต่เวลาทองกัน
เบ้านี้ทองที่ไม่มีค่า ทองที่ทำสิ่งใดไม่ได้ ทองที่เหลือเศษ ทองที่เขาทิ้ง

มนุษย์ มนุษย์ถ้าเป็นคนที่ดี เราทำบุญกุศลของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา ความดี
ของเราละ ความดีทุกคนก็ปรารถนา แต่ทุกคนบอกว่าทำความดีๆ ความดีทำไมเราไม่ประสบ
ความสำเร็จเสียที กรรมเก่ากรรมใหม่ละ เวลากรรมเก่า สิ่งที่ทำกรรมมามันมีความขบขันในใจ
ความขบขันในใจ เห็นไหม เราพูดสิ่งใดเขาก็ไม่ยอมรับกับเราหรอก พูดสิ่งใดเขาก็ดีความไป
อย่างหนึ่ง คุณิความรักที่สะอาดบริสุทธิ์คือรักของพ่อของแม่ แต่ลูกทุกคนมันไม่รับรู้เท่าเสมอกัน
หรอก ในใจก็ต้องคิดว่าถ้าเอียงทั้งนั้นแหละ

คำว่าถ้าเอียงๆ ธรรมดาของพ่อแม่ เห็นไหม พ่อแม่ถ้าลูกคนไหนมีเขาวนปัญญา ลูกคน
ไหนที่เอาตัวรอดได้เขาจะอุ้มใจ ลูกคนไหนที่เขาเอาตัวไม่รอด ลูกคนไหนที่ล้มลุกคลุกคลาน พ่อ

แม่ก็จะผูกพันกับคนนั้น เพราะว่ามันเป็นเวรเป็นกรรม เวรกรรมนี้เวลาเกิดเกิดจากพ่อจากแม่ แต่การเกิดจากเวรจากกรรม เวลาลูกเราเกิดมาหลายคน บางคนทำไมเกิดมาแล้วมันว่านอนสอนง่ายล่ะ? ลูกบางคนเกิดมาแล้วทำไมมันคือมันดิ่งล่ะ? ลูกบางคนทำไมเกิดมามีเขาวนั้ปัญญาล่ะ? นี่มันเวรกรรมทั้งตัวเขาด้วยทั้งตัวเราด้วย ตัวเราด้วยคือพ่อกับแม่นั้นล่ะ

อภิชาติบุตร บุตรที่ดีกับพ่อกับแม่ พ่อแม่เบาใจมาก แต่บุตรที่เกิดมา นี่มาตากมาถาง ถากถางก็ดึงให้พ่อแม่ทุกข์จนเจ็บใจใจ นี่ความเป็นอยู่มันไม่ขาดแคลนหรือก มันขาดแคลนแต่ความกังวลใจ เห็นไหม ถ้าเราเป็นคนดี เราทำคุณงามความดีของเรา แล้วเรามาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะมาประพฤติปฏิบัติใ้ เราจะมาประพฤติปฏิบัติ ทุกคนทำคุณงามความดี อ้างว่าคุณงามความดีทั้งนั้นแหละ ทำสิ่งใดก็เป็นคุณงามความดี นั่นเป็นความดีของเรา ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก็ดีความตามความเข้าใจของตัว

ถ้าความเข้าใจของตัว ถ้ากิเลส เห็นไหม อวิชชามันบังตาไว้ บังตาไว้ เวลาศึกษาธรรมมาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่กิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของเรา มันกดถ่วงในใจของเรานะ แล้วก็บอกว่านี่เราทำคุณงามความดี นี่ทำความดีใ้ ความดีก็จะต้องได้ความดีสิ เวลาเราปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วก็ต้องได้เหมือนกันสิ คนปฏิบัติแล้วก็ต้องมีความสงบใจเหมือนกัน มีปัญญาเหมือนกัน เวลาเกิดมีปัญญาขึ้นมามันเป็นปัญญาของกิเลสใ้ กิเลสเอาปัญญานี้ไปใ้ กิเลสเอาปัญญานี้ไปฟาดฟันเรา นี่ทองกันเบ้า เศษคน

ถ้าคนมันดี เห็นไหม นี่คนดี ทำความดีต้องเป็นความดี เศษคนนะมันอ้างอิงไปตลอด นี่เวลาป่ารกชัฏมันยังเป็นประโยชน์บ้าง รกคน คนมหาศาลเลยแต่ในใจมีแต่การเบียดเบียนกัน มันจะมีประโยชน์สิ่งใ้ล่ะ? นี่มองหน้ากันก็ไม่ได้ ทำสิ่งใ้ก็ไม่ได้ มีแต่ความทุกข์ความยากไปทั้งนั้นเลย เวลาประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมา นี่เอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอ้างอิง แล้วก็คิดว่าเป็นธรรมๆ มันเหยียบย่ำในใจของเรา นี่ทองกันเบ้า คนไม่มีประโยชน์

คนที่มิประโยชน์ ปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเราปฏิบัติของเราขึ้นมาเราเป็นทองกันเบ้าใ้ไหม? นี่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ใ้ไหม? จิตใจของเรามันคือใ้ใ้ไหม? คือใ้ใ้มันก็ต้องมีขันติธรรม ต้องมีความเพียร ต้องมีการฝึนการกระทำกัน นี่คูลีเวลาเขาหลอมทองขึ้นมาต้องใ้อุณหภูมิใ้ไหม? ต้องไฟเผามันใ้ไหมมันถึงจะหลอมละลายใ้ไหม? แล้วมันจะคัดเศษแยกสิ่งเจือปนนั้นออกไป

มันคัดแยกออกไป ทองมันจะไปกองกับสิ่งที่มีน้ำหนักแตกต่างกัน มันก็จะตกผลึกแตกต่างกันไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งนี้เป็นธรรมดา ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมของเรา นี่เรายึดมั่นถือมั่นว่าจะเป็นความจริงของเรา แล้วก็ยึดมั่นถือมั่นสิ่งนี้ไปนะ ยึดมั่นถือมั่นไปแล้วเป็นประโยชน์อะไร? ตัวเองมีแต่ความทุกข์ยาก ตัวเองมีแต่ความล้มเหลวสลับ ปฏิบัติธรรมหน้าตาขี้มึนแฉะแจ่มใส แต่ในหัวใจมันนอกตรมไป หัวใจมันยังงอยู่ นี่เศษคน นี่เศษทอง เห็นไหม เศษทองเขายังเก็บ เขายังหลอมกันเพื่อจะไปหลอมใหม่ล่ะ เศษคนมันทำอะไรล่ะ? มันไม่เป็นประโยชน์อะไรกับเราหรอก ถ้าไม่เป็นประโยชน์กับเรา แล้วเวลาเราทำคุณงามความดี ก็อ้างกันว่าทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีแล้วไม่ได้ดี

ถ้าทำความดี สิ่งนี้มันเป็นผลของวิญญูณะนะ ผลของวิญญูณะคือสภาคกรรม เห็นไหม เราทำคุณงามความดีเพื่อสังคม สร้างกระแสน้ำให้สังคมยอมรับนับถือ แล้วตัวเองนับถือตัวเองไม่ได้ ใช่ไหม ความดีของเราเรานับถือตัวเองไม่ได้หรือ? ความดีที่เราทำความดี มันไม่เป็นความดีของเราใช่ไหม? จะต้องให้คนมาบอกว่าเป็นความดีใช่ไหม? ถ้าความดีเป็นความดีของเรา เราทำขึ้นมามันเป็นความดีของเราใครจะรู้ได้กับเรา แล้วเรานั่งสมาธิภาวนาขึ้นมา จิตมันสงบขึ้นมา ใครจะรู้อะไรกับเรา? ถ้าเรามีสติเรารู้แล้วว่าความรู้สึกนึกคิดมันกระชากเราไปไม่ได้

ความรู้สึกนึกคิดมันไปไม่ได้หรอก เพราะความฟุ้งซ่านเกิดจากจิตไม่ได้ เพราะมีสติควบคุมมัน นี่ถ้ามีสติควบคุม นี่มันปัจจุัตถัง มันสันตวิญญูโก มันรู้ขึ้นมากับใจ ทำไมต้องไปอ้างอิงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งนี้เป็นทฤษฎี ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเธอ เป็นศาสดาไม่ใช่เรา ถ้าเป็นศาสดาเป็นผู้สั่งสอน เป็นศาสดาเป็นผู้ชี้แนะ ถ้าเราปฏิบัติธรรมขึ้นมา นี่สติก็เป็นสติของเรา ถ้าเป็นสมาธิก็สมาธิของเรา ถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญาที่เกิดขึ้นมาอย่างนี้ นี่มันไม่ใช่เศษคนไป มันจะเป็นบุคคล ๘ จำพวก

บุคคล ๘ จำพวก เห็นไหม บุคคล ๔ คู่ นี่สิ่งที่อุช ฌาย สามิจิปฏิปันโน ผู้ที่ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติตรง ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ถ้าปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม นี่คนจริงมันจริงตรงนี่ คนจริงมันจริงเป็นความจริง แล้วถ้ามันเป็นบุคคล ๘ จำพวกขึ้นมาแล้ว มันเติบโตขึ้นมามันจะต้องไปให้ใครมาเยินยอปอบัน ถ้าไม่มีใครเยินยอปอบัน นี่คนจริงๆ คนจริงๆ

ไม่ต้องไปอ้างอิงที่ใดทั้งสิ้น มันเป็นความจริงของเราขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา นี่มันไม่ใช่
เศษคน เศษทองก็เศษทอง เศษทองกันเข้าไม่มีประโยชน์สิ่งใดๆ เลย

นี่เศษคนนะ เกิดมาเป็นคน เกิดมาเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา เวลาศึกษาธรรมขึ้นมาแล้ว
เราศึกษาธรรมขึ้นมา คุณิเวลาเกิดมามีขวานมากคนละเล่มทียวากทียวากัน ทียวากทียวาก
กันด้วยวิธีที่การปฏิบัติไง นี่วิธีการปฏิบัติ สิ่งนั้นก็ใช้ไม่ได้ สิ่งนี้ก็ใช้ไม่ได้ ใช้ไม่ได้ ใช้ไม่ได้มัน
มีเหตุมีผลอย่างไรล่ะ? แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์นะ ครูบาอาจารย์ท่านจะชี้นำเรา

นี่มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด คำว่ามรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียดคือของมันหยาบ ของ
มันหยาบมันละเอียดไปไม่ได้ ถ้าของมันหยาบ สิ่งทีละเอียดมันไม่มี การฆ่าคือการไม่เกิดความคิด
อันละเอียดขึ้นมาไง ความคิดทีดีกว่านี้มันเกิดขึ้นมาได้เพราะใจเรามันหยาบช้า ความหยาบช้า
ความเหยียบย่ำทำลายมันจะเกิดความคิดงามขึ้นมาไม่ได้ นี่มรรคหยาบมันฆ่ามรรคละเอียด ฆ่าจน
มรรคละเอียดมันเกิดขึ้นมาได้เลย แต่ถ้าความหยาบอันนี้เราทำลายมันด้วยปัญญาของเรา ด้วย
ตบะธรรมของเรา นี่ถ้ามันย่อยสลายไปมันก็จะละเอียด ถ้าละเอียดขึ้นมามรรคละเอียดจะเกิดแล้ว

ถ้ามรรคมันหยาบ ถ้ามรรคมันหยาบ ความรู้ความเห็นนี้ไง นี่สัมมาอาชีวะเลี้ยงชีพชอบๆ
เลี้ยงชีพชอบมันเป็นสิ่งใดมา เขาบอกว่าไปปล้นไปชิงเขามันเป็นความชอบธรรม ชอบธรรม
เพราะเอามาเลี้ยงครอบครัว นี่เขาว่ากันอย่างนั้นก็ยังมิเดี๋ยวนี้ นี่มันจะเลี้ยงชีพชอบไปได้อย่างไร
ในเมื่อไปเบียดเบียนเขามา เลี้ยงชีพชอบ เห็นไหม คุณิในเมื่อเป็นกุศล กุศลมันแค่ความถูกต้องดี
งามเท่านั้น ถ้าเป็นอกุศล นี่มันก็เป็นอกุศล แต่คนเราเวลามันหน้าสิ่วหน้าขวานมันมีความจำเป็น
ของเขา ถ้าใครมีสติปัญญาเขารั้งของเขาไว้ เขาไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน

ถ้าเขาไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน ถ้าทำคุณงามความดีของเขา ถ้าคุณงามความดีของเขามันจะ
ทุกข์จนเข็ญใจ เดียวเหตุการณ์วิกฤติอันนี้มันก็ผ่านพ้นไปถ้าเรามีสติปัญญาควบคุมได้ มันไม่
ทุกข์ทน มันไม่เผาใจตัวเองจนเกินไป ถ้าไม่เผาใจตัวเอง นี่มันก็ไม่ทำสิ่งนั้นขึ้นมา ถ้าไม่ทำสิ่งนี้
ขึ้นมา นี่สิ่งที่ว่าทำขึ้นมาเป็นบุญกุศลๆ บุญกุศลของใคร? นี่ถ้าทำคุณงามความดี ความดีของใคร?

ถ้าเราไม่เป็นเศษคนนะ เราจะมีสติมีปัญญา เราจะแยกแยะได้ว่าถูกหรือผิด ถ้าสิ่งใดไม่ดี
ขึ้นมา เริ่มต้นถ้ามันไม่ดี มันมีหนึ่ง มีสอง มีสาม มีสี่ไปเรื่อยๆ มันทำขึ้นไปมันก็ลากเราลงไปต่ำ
นั่นล่ะ แต่ถ้าจะขึ้นสูงนี้ขึ้นยากมาก ขึ้นยากมากเพราะทวนกระแส น้ำไม่มีไหลขึ้นทีสูง แม้แต่
สมัยปัจจุบันนี้เขาใช้ปัญญาของเขา เขาทดขึ้นได้ เขาใช้การทดน้ำขึ้นสูง การถักน้ำเขาจะทดน้ำ

ขึ้น แล้วเขาจะคุกขึ้น ชักน้ำขึ้นที่สูงเพื่อทำประโยชน์ของเขา นี่น้ำมันทำได้เพราะว่าปัญญาของ
คน

นี่ก็เหมือนกัน น้ำมันไหลลงต่ำทั้งนั้นแหละ แล้วเวลาเราคิดตามแต่อารมณ์ตามความ
พอใจของเรา เห็นไหม นี่ให้กิเลสมันเหยียบย่ำย่ำยี้ในใจ พอย่ำยี้ในใจ นี่ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติแล้ว
ไม่เห็นได้ดีสิ่งใดเลย ไม่ได้ดีสิ่งใดเลย ไม่ดีเพราะปฏิบัติไปกับสมุทัย ปฏิบัติไปพร้อมกับกิเลสไป
เราปฏิบัติพร้อมกับกิเลส เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านบอกว่ให้ตั้งสติไว้ พยายามทำความสงบ
ของใจ การทำความสงบของใจคือการร่อน การร่อน การควบคุมหัวใจของเราไม่ให้มันหยาบฉวย
ตามอำนาจของมัน หยาบฉวยตามความพอใจของมัน

เพราะมันหยาบฉวยแล้วมันเคย คิดอย่างไร ทำอย่างไร ทำอยู่อย่างนั้น ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า นี่ย่ำคิดย่ำทำงานเป็นจรตจนเป็นนิสัย แล้วพอนิสัยก็ทำอยู่อย่างนั้นแหละ แล้วว่าสิ่งนั้น
เป็นคุณงามความดี ความดีอย่างนี้บังคับให้เขายอมรับว่าดีได้อย่างไร? จะบังคับคนอื่นให้เขาเห็น
ว่าการกระทำของเราเป็นความดีได้อย่างไร? ความดีมันดีในเนื้อในข้อเท็จจริงมันใช่ไหม? ความ
ดีนี้ทำความดีก็ทำสมบุญแล้ว พอสมบุญแล้ว ถ้าใครเขามาศึกษาแล้ว เขาเข้าใจของเขา เขาเห็น
คุณงามความดีด้วย อันนั้นก็สาธุเพราะเขาศึกษาของเขา

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมไปแล้วท่านไปหว่านไหว่กับใคร? ไม่
หว่านไหว่กับใครเลย ใครจะดิฉินินทาเรื่องของเขา เรื่องของเขา เพราะจรตนิสัยของคนมันไม่
เหมือนกัน แล้วถ้าหว่านเขาสว่างขึ้นมา เขามาศึกษานะ เขากราบ เขารำพึงรำพันนะ นี่เวลาองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าการขึ้นไป เห็นไหม เวลาผู้ที่ปิดกั้นมาบอกว่าเหมือน
หงายภาชนะที่คว่ำอยู่ให้หงายขึ้น ขนาดที่ว่าคนที่หงายขึ้นมาแล้วจะรำพึงรำพันว่าทำไม
พระพุทธเจ้าไม่สอน พระพุทธเจ้าไม่บอก

บอกแล้วบอกเล่ามันแหละ แต่เวลาอวิชาในหัวใจมันมีดบอดมันไม่ฟังหรอก มันไม่ฟัง
แล้วมันยังหาเหตุผลมาได้แย่งด้วย ถ้ามันเหตุผลมาได้แย่ง เหตุผลของใครล่ะ? เหตุผลของกิเลส
ไป กิเลสมันมีเหตุผลได้แย่งกับทุกๆ เรื่องแหละ จะทำสิ่งใดมันต้องมีเหตุผลมาทำความเพียร
ของเรา มาทำความมั่นใจของเรา ความตั้งใจของเราให้อ่อนแอลงไปทั้งนั้นแหละ

สิ่งที่เราเกิดมาเรามีอวิชาในใจของเราทั้งนั้นนะ แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์มันก็แสนยาก
คูสิชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ทุกคนที่เกิดมามันต้องตายแน่นอน โดยสัจจะทุกคนก็รู้ ถ้าทุก

คนเกิดมาแล้วต้องตายแน่นอน เกิดมาที่เราตั้งทำหน้าที่การทำงานเพื่อการดำรงชีวิตของเรา การดำรงชีวิตของเรามันก็ทุกข์ยากพอแรงแล้วละ ขณะที่ทำหน้าที่การทำงานมันก็ทุกข์พอแรงแล้ว ยังต้องมาบังคับตัวเองมาปฏิบัติอะไรอีกนักหนา เวลาถ้าคนเขามีปัญญาของเขาเนะ เราทำงานไปเราก็มืดมดใจใช่ไหม? มืดมดใจนี้เรามีสติ ถ้ามีสตินะความประมาทมันก็ไม่มีแล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย”

นี่เพราะเราประมาทไป ประมาทจากสิ่งที่เป็นคุณธรรมของเรา มืดมดใจเข้าและมืดมดใจออก ถ้ามีสติปัญญาเนะมันจะฝึกสติเรา ถ้าฝึกสติเรา เวลาฝึกสติเรา สติเราเกิดจากไหน เกิดมาจากจิต ถ้าเกิดจากจิตการทำสิ่งใดมันก็ชัดเจนขึ้นมา มันไม่มีความประมาทเลินเล่อ การทำงานของเราที่ดี พอการทำงานของเราดีเราก็เห็นคุณค่าใช่ไหม?

เห็นคุณค่า ความดีมันอยู่ที่การกระทำ คุณงามความดีไม่ได้อยู่ที่ใครยกยอปอขึ้นหรือคุณงามความดีไม่มีใครเชิดชูหรือ ทุกคนนี่คนเหมือนกัน คนเหมือนคน คนก็มีกิเลสตัณหาความทะยานอยากทั้งนั้น เวลาเขาพูดออกมา เราเชื่อใจใครได้ว่าเขาพูดจริงหรือพูดเท็จ เขาพูดขึ้นมาที่พูดด้วยมรรยาทสังคัมภ์มี พูดขึ้นมาด้วยความถ่อมลงก็มี พูดขึ้นมาเพื่อหวังผลประโยชน์ก็มี เวลาเขาพูดขึ้นมาเราเชื่อใจอะไรเขาได้ แต่คุณงามความดีของเรา ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราที่อยู่ ทำสิ่งใดผิดพลาดเราก็รู้ว่าผิดพลาด ทำสิ่งใดมีสติปัญญา ความประมาทไม่มีมันก็ดีขึ้นมาใช่ไหม?

พอดีขึ้นมา นี่ความดีมันเกิดที่นี้ ความดีมันเกิดที่การกระทำของเรา หน้าที่การงานมันก็ไม่เสียหาย จิตมันก็มีสติขึ้นมา จิตถ้ามีสติขึ้นมา เห็นไหม เวลามันมีสติขึ้นมา ถ้ามันทำความสงบของใจ กำหนดลมหายใจเข้านี้ก็พูด ลมหายใจออกนี้ก็พูด เรากำหนดลมหายใจของเรา เราทำหน้าที่การงานของเรา เรามีสติปัญญางานก็ดีไปหมด งานดีไปหมดแล้ว ถ้าจิตใจมันไม่ฟุ้งซ่านไปกับเขา มันเห็นคุณงามความดีมันทำความดีต่อเนืองๆ กันไป นี่มันพัฒนาของมันขึ้นไป ไม่ใช่เศษคน

คนเราเหมือนกันนี้แหละ จะทุกข์จนเจ็บใจขนาดไหนแต่เขามีสติปัญญาของเขา เขาสร้างเนื้อสร้างตัวของเขา เขาทำคุณงามความดีทางโลกก็ทำได้ ทำคุณงามความดีทางโลกแล้ว ถ้าเขา

คิดโลกเขาไปเขาก็มีตัวเองอยู่กับโลกนั้น ถ้าเขาทำความดีทางโลกของเขา แล้วถ้าเขามีสติมีปัญญาขึ้นมา เขาสะท้อนใจขึ้นมา เห็นใหม่ สมบัตินี้เป็นของสาธารณะ ทรัพย์สมบัตินี้ใครมีปัญญาก็แสวงหาได้ แต่ชีวิตนี้เราแสวงหามาได้ยากนัก

เวลาเราเกิดมาเราเกิดจากเวรจากกรรม เกิดจากพ่อจากแม่ มันมีเวรกรรมร่วมกันเราถึงเกิดมาร่วมกัน พ่อเกิดมาร่วมกัน สิ่งที่ทรัพย์สมบัตินี้ก็ทรัพย์สมบัตินี้ มาจากคุณงามความดีของเรา จิตของเรา ถ้าจะเกิดอีกก็ไม่ให้เกิดลุ่มๆ ดอนๆ เกินไปนัก เกิดมาให้สมความปรารถนา การเกิดในวิภวัญชะ แล้วถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา การเกิดเกิดมาจากอะไร? เพราะไม่รู้ตัวมันถึงได้เกิด ถ้าไม่มีสติปัญญาขึ้นมามันจับจิตของมันขึ้นมาพิจารณา เห็นใหม่ เพราะสักกายทิฏฐิความเห็นผิดความยึดมั่นถือมั่น พิจารณาของมันมันก็ปล่อยกายเข้ามา ปล่อยเข้ามาพิจารณาซ้ำที่กายเข้าไป จนถึงที่สุดแล้วมันก็ปล่อยอุปาทานเข้ามา

พอปล่อยอุปาทานเข้ามา ถ้าตัวมันเองมันก็มีฉันทะ มีความพอใจของมัน เพราะความพอใจมันเกิดคามราคะมันก็เกิดในกามภพ ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมามันก็แยกแยะของมัน พิจารณาของมัน เวลามันปล่อยกายขึ้นมามันก็พ้นออกไป มันก็เป็นจิตเดิมแท้ผ่องใส จิตเดิมแท้ผ่องใสนี้เป็นตอของจิต พอดอของจิต จิตมันจับเข้ามา จับจิตได้มันพิจารณาของมัน เห็นใหม่ พอพิจารณาของมัน ความเดิมแท้ ภพที่มันเวียนตายเวียนเกิด ถ้าทำลายมันแล้วมันจะเอาอะไรไปเกิดล่ะ?

สิ่งที่ไม่มีความจริงใจในหัวใจ ถ้าเกิดปัญญาอย่างนี้ขึ้นมา นี่ทรัพย์สมบัติของเรา ทรัพย์สมบัติของจิต จิตที่เกิดเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนามีสติปัญญา มันสามารถฝึกฝนได้ สามารถฝึกฝนได้ เราเกิดเป็นมนุษย์แสนยาก เพราะเกิดเป็นมนุษย์ต้องมีเวรกรรมขึ้นมา เป็นอริยทรัพย์ขึ้นมาถึงเกิดเป็นมนุษย์ แล้วเกิดเป็นมนุษย์แล้วแสวงหาทรัพย์สมบัติมา ด้วยหน้าที่การงานของเรา ด้วยความทุกข์ความยากก็หามาเพื่อดำรงชีวิต ถ้าดำรงชีวิต ถ้าคนมีสติปัญญาขึ้นมา ถ้ามันมีสติปัญญาขึ้นมามันจะพิจารณาของมันเป็นอริยทรัพย์ ทรัพย์จากภายในที่ใครมาเห็นกับเราไม่ได้

ใครจะรู้ว่าจิตใจของคนสูงหรือต่ำขนาดไหน จิตใจของคนสูงหรือต่ำมันเกิดที่การภาวนานี้ เกิดจากการฝึกฝนของใจขึ้นมา พัฒนาขึ้นมา ถ้าพัฒนาขึ้นมามันพัฒนาเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป เห็นใหม่ นี่บุคคล ๔ กุ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล

อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ นิพพาน ๑ เป็นสมบัติของจิต เป็นสมบัติของจิต

จิตที่มากเกิดเป็นมนุษย์ มันเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วหน้าที่การงานเรารักษาของเรา แต่มันมีผลของมัน มันมีทรัพย์สมบัติของมัน มันมีทรัพย์สมบัติส่วนตัว มันมีทรัพย์สมบัติของใจ ไม่มีใครมาแย่งชิง ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหม ใครก็แย่งชิงไม่ได้ แล้วใครจะมาแย่งชิงสิ่งนี้ไป แล้วทรัพย์สมบัตินี้ทำไมเราไม่ค้นคว้า เราไม่ค้นหา ถ้าเราค้นหาเราไม่ใช่ทองกันเบา เราไม่ใช่เศษคน

เศษคนคือจำกรรมนั้นมาแล้วมีทิฐิมานะ พุดแม่่น พุดถูก พุดตรง นั่นมันกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณเงินใครไม่รู้จักเงิน แบงก์ ๑,๐๐๐ เรารู้จักแบงก์ ๑,๐๐๐ แบงก์ ๕๐๐ เรารู้จักแบงก์ ๕๐๐ แบงก์ใครก็รู้จัก พุดได้หมดแล้ว แต่มันหามาอย่างไร? แบมือขอมากลับบ้านก็ร้องห่มร้องไห้ แบมือบีบคั้นขอมมาจากพ่อจากแม่

นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นชาวพุทธก็ขอมมาจากพระไตรปิฎก ขอมมาจากกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเงิน ๕๐๐ เงิน ๑,๐๐๐ ใครๆ ก็รู้ได้ ใครๆ ก็รู้ได้ มันเป็นสมบัติสาธารณะ แต่มันหามาอย่างไร? หามาอย่างไรนี้ไง ถ้ามันไม่ใช่เศษคนมันหาได้ มันทำได้ มันเป็นสมบัติของมันขึ้นมาได้ นี่มันถึงเป็นคนแท้ เป็นอริยบุคคล ปุถุชนทำความสงบของใจได้ก็เป็นกัลยาณปุถุชน เวลาจิตมันสงบแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม สติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริงเป็นโสดาปัตติมรรค ถ้าพิจารณาถึงที่สุดเป็นโสดาปัตติผล นี้ผู้ที่ ๑

ผู้ที่ ๒ เป็นสกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล ผู้ที่ ๓ อนาคามีมรรค อนาคามีผล ผู้ที่ ๔ อรหัตตมรรค อรหัตตผล นี่เงินมันมาจากไหนล่ะ? แบงก์ ๑,๐๐๐ ใครเป็นคนทำมา ทำอย่างไร? ทำไมถึงได้แบงก์ ๑,๐๐๐ นี่มา ไอนี่แบมือขอมมาๆ ไม่ได้ก็บีบน้ำตา ร้องไห้บีบคั้นจะเอาให้ได้ แต่ทำสิ่งใดมา ได้อะไรมา? นี่เศษคนเป็นอย่างนั้น รกคนใจ แต่ถ้าเป็นบุคคลที่ดีเขาแสวงหาเขาทำของเขา เขาได้แบงก์ ๑๐๐ แบงก์ ๑,๐๐๐ ขึ้นมา เขาได้สมบัติขนาดไหนมา เขาหาของเขามาได้เพชรนิลจินดามา เขาก็หามาด้วยความถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิ นี่มรรคสามัคคี ความถูกต้องดีงาม

ถ้าโลกเป็นแบบนั้น นี่เศษทองกันเบา มันก็เป็นอย่างนั้นนะ แล้วเวลาเราปฏิบัติ เป็นชาวพุทธศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ธรรมขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้านี้ทองคำแท้ๆ เลย แต่ความรู้ความเห็นของเรานี้เศษทอง สิ่งนั้นเป็นสัญญาไป
จำมาด้วยทุจริต ด้วยยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเรา ทั้งๆ ที่เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า นี้ทองคำแท้ๆ เลย ทองทั้งแท่ง ทองทั้งแท่ง เอโก ชัมโม ทองทั้งแท่ง แต่วิชาไปจำมา
ไปยึดมาว่าเป็นของเราๆ นั่นละเศษทอง เศษคน เอวัง